

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2011. gada 20. janvārī*

Lieta C-155/09

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2009. gada 4. maijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv R. Liāls [*R. Lyal*] un D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Grieķijas Republiku, ko pārstāv P. Milonopuls [*P. Mylonopoulos*] un V. Karra [*V. Karra*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — grieķu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kassel*], E. Levits, M. Safjans [*M. Safjan*] un M. Bergere [*M. Berger*] (referente),

ģenerālvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],
sekretāre R. Šereša [*R. Šereš*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 20. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka:
 - paredzot atbrīvojumu no nekustamā īpašuma pirkuma nodokļa (turpmāk tekstā — “nodoklis”) tikai Grieķijas pastāvīgajiem rezidentiem, bet ne nerezidentiem, kuriem ir nodoms nākotnē apmesties šajā valstī, un

- ar noteiktiem nosacījumiem paredzot atbrīvojumu no šī paša nodokļa tikai Grieķijas pilsoņiem, iegādājoties pirmo mājokli Grieķijā, tādējādi skaidri diskriminējot ārvalstīs dzīvojošos rezidentus, kuri nav Grieķijas pilsoņi,

Grieķijas Republika nav izpildījusi EKL 18., 39. un 43. pantā, skatot tos kopsakarā ar EKL 12. pantu, kā arī 1992. gada 2. maija Eiropas Ekonomikas zonas līguma (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā — “EEZ līgums”) 4., 28. un 31. pantā paredzētos pienākumus tiktāl, ciktāl šī dalībvalsts traucē īstenot pamata brīvības, kuras izriet no šīm tiesību normām.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 2 EKL 12. panta pirmajā daļā ir noteikts:

“Piemērojot šo Līgumu un neskarot tajā paredzētos īpašos noteikumus, ir aizliegta jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ.”

3 EKL 18. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Ikvienam Savienības pilsonim ir tiesības brīvi pārvietoties un pastāvīgi uzturēties dalībvalstu teritorijā, ievērojot šajā Līgumā noteiktos ierobežojumus un nosacījumus, kā arī tā īstenošanai paredzētos pasākumus.”

4 EKL 39. panta 1.–3. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Kopienā nodrošina darba ņēmēju pārvietošanās brīvību.

2. Pārvietošanās brīvība nozīmē to, ka likvidē jebkādu dalībvalstu darba ņēmēju diskrimināciju pilsonības dēļ attiecībā uz nodarbinātību, darba samaksu un citiem darba un nodarbinātības nosacījumiem.

3. Tas nozīmē turpmāk norādītās tiesības, ko var ierobežot, vienīgi pamatojoties uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem:

a) tiesības pieņemt faktiskos darba piedāvājumus;

b) tiesības šajā nolūkā brīvi pārvietoties dalībvalstu teritorijā;

- c) tiesības darba nolūkos uzturēties kādā dalībvalstī saskaņā ar normatīviem un administratīviem aktiem, kas regulē šīs valsts pilsoņu nodarbinātību;

- d) tiesības palikt kādas dalībvalsts teritorijā pēc tam, kad darba attiecības šajā valstī beigušās, atbilstīgi nosacījumiem, kas ietverti izpildes regulās, kuras izstrādās Komisija.”

5 Saskaņā ar EKL 43. pantu:

“Ievērojot še turpmāk izklāstītos noteikumus, aizliedz ierobežojumus kādas dalībvalsts pilsoņu brīvībai veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Tāpat aizliedz ierobežojumus attiecībā uz to, kā dalībvalstu pilsoņi, kas izveidojuši uzņēmumu kādā dalībvalstī, atver šā uzņēmuma pārstāvniecības, filiāles vai meitasuzņēmumus citās dalībvalstīs.

Brīvība veikt uzņēmējdarbību ietver tiesības sākt un izvērst darbības kā pašnodarbinātām personām, kā arī dibināt un vadīt uzņēmumus, jo īpaši sabiedrības, kas definētas 48. panta otrajā daļā, ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādus saviem pilsoņiem paredz tās valsts tiesību akti, kurā notiek šī uzņēmējdarbība, ņemot vērā šā Līguma nodaļu par kapitālu.”

6 Šī sprieduma 2.–5. punktā minētās tiesību normas, izņemot EKL 18. pantu, ir vienādas ar tām, kuras ir noteiktas EEZ līguma 4., 28. un 31. pantā.

Valsts tiesiskais regulējums

- 7 Likuma 1078/1980 1. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Līgumi par tāda nekustamā īpašuma iegādi, kuru pilnībā un pilnā īpašumā iegādājas laulāta persona, ir atbrīvoti no nodokļa par nekustamā īpašuma tiesību maiņu, ja pircējam, viņa dzīvesbiedram vai viņa nepilngadīgajiem bērniem nav pilnīgas īpašuma, lietojuma vai īres tiesības attiecībā uz citu māju vai citu dzīvokli, kas apmierinātu viņa ģimenes vajadzības pēc mājokļa, vai pilnīgas īpašuma tiesības uz apbūves gabalu vai daļu apbūves gabala, kurš atbilstu ēkai, kas apmierinātu to vajadzības pēc mājokļa un atrastos pašvaldībā vai apgabalā ar vairāk kā trīs tūkstošiem (3 000) iedzīvotāju.”

- 8 Tā paša likuma 1. panta 3. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Šī panta noteikumi neattiecas uz līgumiem par nekustamo īpašumu nodošanu lietošanā pret atlīdzību, ja pircēja pastāvīgā uzturēšanās vieta nav Grieķijā.

Izņēmuma kārtā atbrīvojums tiek piešķirts mājas, dzīvokļa vai zemes iegādei, ko veic Grieķijas pilsoņi vai Grieķijas izcelsmes personas, kuras ir strādājušas ārvalstīs vismaz sešus (6) gadus un kuras ir iekļautas Valsts pašvaldību reģistrā, pat ja pirkuma veikšanas brīdī to pastāvīgā dzīvesvieta nav Grieķijā.”

- 9 Minētā likuma 1. panta 7. punktā ir paredzēts, ka atbrīvojums tiek piešķirts ar nosacījumu, ka nekustamais īpašums paliek pircēja īpašumā vismaz piecus gadus.
- 10 Atbilstoši pilnvarām, kuras ir piešķirtas Likuma 1078/1980 1. panta 12. punktā, ar 2005. gada 7. aprīļa ministrijas lēmumu kā minimālais ieinteresētās personas nepārtrauktas uzturēšanās laiks Grieķijā tika noteikts viens gads.

Pirmstiesas procedūra

- 11 2007. gada 6. decembrī Komisija Grieķijas Republikai nosūtīja brīdinājuma vēstuli, kurā tā apgalvoja, ka, pirmkārt, atbrīvojot no nodokļa tikai Grieķijas pastāvīgos rezidentus, bet ne nerezidentus, kuriem ir nodoms nākotnē apmesties šajā dalībvalstī, un, otrkārt, pirmā mājokļa Grieķijā iegādes laikā izvirzot noteiktus nosacījumus tikai Grieķijas pilsoņiem, tādējādi skaidri diskriminējot ārvalstīs dzīvojošos rezidentus, kuri nav Grieķijas pilsoņi, minētā dalībvalsts nav izpildījusi EKL 12., 18., 39. un 43. pantā, kā arī EEZ līguma 4., 28. un 31. pantā paredzētos pienākumus.
- 12 2008. gada 13. februārī Grieķijas Republika atbildēja uz minēto vēstuli, pilnībā noraidot Komisijas iebildumus.
- 13 Tā kā šī atbilde nepārlicināja Komisiju, tā 2008. gada 23. septembrī Grieķijas Republikai nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot to divu mēnešu laikā, sākot no šī atzinuma saņemšanas brīža, izpildīt tās pienākumus. Šī dalībvalsts uz to atbildēja 2008. gada 21. novembrī, atkārtojot tās atbildē uz brīdinājuma vēstuli minēto.

- 14 Uzskatot, ka atbildei uz argumentēto atzinumu sniegtie Grieķijas Republikas paskaidrojumi nav apmierinoši, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Par pirmo iebildumu attiecībā uz dažu pamata brīvību ierobežošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 15 Komisija, tostarp atsaucoties uz 1993. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-330/91 *Commerzbank (Recueil, I-4017. lpp.)*, apgalvo, pirmkārt, ka, lai arī Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais pastāvīgās dzīvesvietas kritērijs nebūt vēl nenozīmē Savienības pilsoņu diskrimināciju, jo tas tiek piemērots neatkarīgi no ieinteresēto personu pilsonības, tomēr Grieķijas pastāvīgo rezidentu vairākums ir Grieķijas pilsoņi, kas ļaujot noteikt attiecīgās tiesību normas diskriminējošo raksturu.
- 16 Saistībā ar to Komisija apgalvo, ka minētajā tiesību normā no nodokļu atbrīvojuma esot izslēgti nerezidenti, kuri Grieķijā iegādājas pirmo mājokli, lai nākotnē apmestos šajā valstī. Šī atšķirīgā attieksme radot arī diskriminējošu attieksmi starp pašreizējiem un topošiem rezidentiem.

- 17 Otrkārt, it īpaši atsaucoties uz 2005. gada 15. septembra spriedumu lietā C-464/02 Komisija/Dānija (Krājums, I-7929. lpp.), kā arī uz 2003. gada 13. novembra spriedumu lietā C-209/01 *Schilling* un *Fleck-Schilling* (*Recueil*, I-13389. lpp.), Komisija atgādina, ka EKL 18. panta vispārējais formulējums, nosakot visiem Savienības pilsoņiem tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstīs, esot precizēts EKL 39. un 43. pantā. Pēc tās domām, atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai EK līguma noteikumu par personu brīvu pārvietošanos mērķis esot atvieglot Savienības pilsoņu visu veidu profesionālās darbības veikšanu un ar tiem esot aizliegti tādi pasākumi, kuri var radīt mazāk labvēlīgus apstākļus personām, kuras vēlas veikt saimniecisko darbību citas dalībvalsts teritorijā. Noteikumi, kuri traucē vai attur kādas dalībvalsts pilsoni atstāt tā izcelsmes valsti, lai realizētu savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, esot šīs brīvības ierobežojums, pat ja tie ir piemērojami neatkarīgi no attiecīgo darba ņēmēju pilsonības. Pamatojoties uz šo judikatūru, Komisija apgalvo, ka esot acīmredzams, ka aplūkotais Grieķijas tiesiskais regulējums ir pretrunā EKL 18., 39. un 43. pantam, jo ar to tādu personu situācija, kuras šajā dalībvalstī vēl pastāvīgi nedzīvo un kuras vēlas tajā dzīvot pastāvīgi, tiek padarīta mazāk pievilcīga nekā pastāvīgo rezidentu, kuriem ir piešķirta nodokļu priekšrocība, situācija.
- 18 Šajā ziņā Komisija precizē, ka attiecībā uz aktīvām personām tiekot pārkāpts EKL 39. un 43. pants. Savukārt EKL 18. pants attiecoties tieši uz personām, kuras neveic saimniecisko darbību vai kurām nav saikņu ar Grieķiju, šajā gadījumā it īpaši uz pensionāriem.
- 19 Balstoties uz šo pašu pamatojumu, Komisija uzskata, ka Likuma 1078/1980 1. panta 1. punkts un 3. punkta pirmā daļa ir pretrunā EEZ līguma 28. un 31. pantam.

- 20 Attiecībā uz minētajās tiesību normās noteiktā ierobežojuma pamatojumu Komisija apgalvo, ka to nevarot pamatot ar Grieķijas Republikas norādītajiem vispārējo interešu mērķiem un ka tas katrā ziņā esot pretrunā samērīguma principam.
- 21 Runājot par mērķi atvieglot rezidentiem mājokļa iegādi un šajā kontekstā izvairīties no jebkādam spekulācijām ar nekustamo īpašumu, Komisija, pirmkārt, apgalvo, ka šāds mērķis varētu būt arī attiecībā uz personām, kuras pirmo reizi iegādājas mājokli, lai vēlāk apmestos Grieķijā. Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Likumā 1078/1980 pircējam neesot paredzēts pienākums lietot iegādāto nekustamo īpašumu kā pastāvīgo dzīvesvietu, kā arī neesot aizliegts to izīrēt vai pārdot tālāk. Tomēr, nepastāvot šādam pienākumam, šis mērķis netikšot sasniegts, un līdz ar to Grieķijas Republika uz to nevarot atbilstoši atsaukties.
- 22 Turklāt Komisija apgalvo, ka, lai sasniegtu minētos mērķus, pastāvot mazāk ierobežojoši kontroles mehānismi, piemēram, personu, kuras apmetas uz dzīvi Grieķijā, reģistrēšana kompetentajā Grieķijas iestādē, viņu iekļaušana nodokļu reģistrā, viņu nodokļu deklarāciju pārbaude un labvēlīgu nodokļu noteikšana, ja viņi atbilst noteiktiem nosacījumiem. Turklāt šādu kontroles sistēmu varētu pabeigt ar “apliecinātu deklarāciju”. Tādējādi atteikums piešķirt šo nodokļu atbrīvojumu personām, kuras vēl pastāvīgi nedzīvo Grieķijā, bet kuras iegādājas nekustamo īpašumu šajā dalībvalstī nolūkā tajā dzīvot, pārsniedzot to, kas nepieciešams, lai sasniegtu mērķi izvairīties no jebkādam spekulācijām ar nekustamo īpašumu Grieķijā.
- 23 Komisija apstrīd, ka, neesot visai nodokļu informācijai par pircēju, būtu neiespējami vajadzības gadījumā atrast citus tam piederošus nekustamos īpašumus Grieķijā, tādējādi apstrīdētā valsts tiesību norma neesot uzskatāma par tādu, kuras mērķis būtu

novērst likuma apiešanu. Tā šajā ziņā apgalvo, ka attiecībā uz personām, kurām ir nodoms dzīvot Grieķijā, noteikt, vai tām jau pieder vai nepieder nekustamais īpašums Grieķijā, neesot grūtāk kā attiecībā uz tām, kuras jau dzīvo valsts teritorijā. Tā kā nodokļu deklarēšanu nevar uzskatīt par ļoti uzticamu līdzekli, nekās neliedzot Grieķijas iestādēm prasīt pircējiem, vai tie jau ir kāda nekustamā īpašuma īpašnieki Grieķijā. Komisija šajā ziņā norāda uz iespēju iekļaut tos attiecīgos reģistros, piemēram, nesen izveidotajā kadastrā, un iespēju noteikt pastāvīgas kontroles, lai novērstu pārkāpumus.

- 24 Visbeidzot, Komisija apstrīd arī Grieķijas Republikas izvirzīto argumentu, ka ar Savienības tiesībām neesot atceltas valsts likumdevēja tiesības atvieglojumu un nodokļu priekšrocību piešķiršanai noteikt konkrētus kritērijus. Šajā ziņā tā norāda, ka Līgums aizliedzot ne tikai tiešu diskriminējošu attieksmi, bet arī, plašāk, pamata brīvību ierobežojumus tiešo nodokļu jomā. Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta pirmā daļa neapstrīdami ietverot personu brīvas pārvietošanās ierobežojumu, jo šī tiesību norma atturot citās dalībvalstīs dzīvojošās personas, vairākums no kurām ir šo valstu, nevis Grieķijas pilsoņi, apmesties uz dzīvi Grieķijā.
- 25 Grieķijas Republika pilnībā apstrīd apgalvoto valsts pienākumu neizpildi, vispirms apgalvojot, ka, ja ir taisnība, ka gan EKL 12. pantā, gan EKL 39. pantā ir skaidri aizliegta jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ, no tiesību normu kopuma, kuras valsts likumdevējs ir pieņēmis vairākos piegājienos, kā arī no jebkādas prasības pēc Grieķijas pilsonības izslēgšanas no aplūkotā nodokļu atbrīvojuma piešķiršanas izrietot, ka valsts likumdevēja pastāvīgā griba vienmēr esot bijusi piešķirt šo atbrīvojumu ne tikai Grieķijas pilsoņiem, bet, plašāk, visām fiziskām personām, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir Grieķijā, neatkarīgi no viņu pilsonības.
- 26 Šajā ziņā Grieķijas Republika norāda, ka 1992. gadā pēc Valsts padomes atzinuma izdotajā apkārtrakstā, lai palīdzētu administrācijai pareizi piemērot Likumu 1078/1980,

esot precizēts, ka šī likuma apstrīdētās tiesību normas ir piemērojamas arī citu dalībvalstu pilsoņiem ar tieši tādiem pašiem nosacījumiem kā valsts pilsoņiem. Turklāt atbilstoši 2004. gada 21. jūnija ministrijas lēmumam esot paredzēts, ka, lai iegūtu minēto atbrīvojumu, Savienības pilsoņu pastāvīgo dzīvesvietu un profesionālo darbību varot pierādīt, iesniedzot nodokļu deklarācijas, sociālo apdrošināšanas iestāžu apliecinājumus, darba līgumus, dokumentus par darbības uzsākšanu, līgumus par mājokļa iri utt.

27 Pēc tam attiecībā uz vispārējo vienlīdzīgas attieksmes principu pret Savienības pilsoņiem, kuri īsteno savas tiesības brīvi pārvietoties, un valsts pilsoņiem, kuri ir tādā salīdzināmā situācijā kā tā, kas izriet no EKL 12. un 18. panta, Grieķijas Republika pauž šaubas par to, vai Savienības pilsoņiem noteiktajiem ierobežojumiem attiecībā uz atbrīvojumu no nodokļa ir jābūt salīdzināmiem ar tiem ierobežojumiem, kas attiecas uz valsts pilsoņiem. Pēc šīs dalībvalsts domām, Savienības tiesībās netiekot prasīts, ka, lai izpildītu pienākumu pilnībā integrēt Savienības pilsoņus uzņemošajā dalībvalstī, viņi būtu jāatbrīvo no nodokļa ar tādiem pašiem nosacījumiem kā tie, kuri tiek piemēroti valsts pilsoņiem. Grieķijas Republika precizē, ka, lai izmantotu atbrīvojumu no nodokļa pirmā mājokļa iegādei, valsts pilsoņiem esot jāpierāda, ka ir izpildīti vairāki nosacījumi, un jāiesniedz nodokļu deklarācijas. Tomēr, ja tiktu piemērots Komisijas pamatojums, tad citu dalībvalstu, nevis Grieķijas pilsoņi varētu izmantot to pašu priekšrocību, kāda ir piešķirta tās pilsoņiem, pamatojoties tikai uz deklarāciju, kas neesot pareizi.

28 Visbeidzot, attiecībā uz Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta pirmās daļas pamatojumu Grieķijas Republika precizē, ka tas esot piemērojams tikai pirmā mājokļa iegādei un līdz ar to ļoti šaurai nekustamā īpašuma nodošanas lietošanā kategorijai, kas atbilstot vispārējām interesēm.

- 29 Turklāt, pēc šīs dalībvalsts domām, minētā tiesību norma esot pamatota ar to, ka tās mērķis ir atvieglot privātpersonai mājokļa iegādi un tādējādi atbalstīt ģimenes. Plašākā aspektā tā ietilpstot valsts sociālajā politikā, kura tādējādi rūpējoties par vīdējo un zemāko slāni, piešķirot tiem mājokļa pabalstu, kas ir sociāla rakstura nodokļu priekšrocība.
- 30 Turklāt ministrijas 2005. gada 7. aprīļa lēmumā visām ieinteresētajām personām kā minimālais nepārtrauktas uzturēšanās laikposms esot noteikts viens gads. Šis nosacījums esot samērīgs, piemērots un nepieciešams, ņemot vērā, ka runa ir par saprātīgu termiņu, kas ļauj Savienības pilsonim iepazīt valsti, pierast pie tās, kā arī sava dzīvesveida un izpētīt tirgu, lai iegādātos nekustamo īpašumu. Šis nosacījums esot garantija tam, ka pircējs iegādājas pirmo mājokli, lai to lietotu, un nevēlas iegādāties nekustamos īpašumus peļņas vai citā nolūkā. Tā kā neesot drošāku kritēriju, minētais minimālais uzturēšanās laika posms esot ticis uzskatīts par izdevīgu, lai ierobežotu krāpšanu nodokļu jomā un novērstu ļaunprātīgu izmantošanu. Turklāt tas neesot pārāk ilgs, lai apgrūtinātu personas, kuras vēlas dzīvot Grieķijā, vai tās atturētu no to plāniem nākotnē apmesties Grieķijas teritorijā.
- 31 Šajā ziņā Grieķijas Republika noraida sekas, kuras Komisija saskata apstākli, ka pircējam nav noteikts pienākums izmantot iegādāto nekustamo īpašumu kā savu pastāvīgo dzīvesvietu, kā arī nav aizliegts to izīrēt vai pārdot tālāk. Attiecībā uz pārdošanu tālāk šī dalībvalsts apgalvo, ka šis Komisijas apgalvojums esot kļūdainais, jo Likuma 1078/1980 1. panta 7. punktā esot paredzēts, ka atbrīvojums tiek piešķirts ar nosacījumu, ka nekustamais īpašums paliek pircēja īpašumā vismaz piecus gadus. Valsts likumdevējs, izvēloties reālistisku pieeju, neesot noteicis stingrus kritērijus attiecībā uz pirmā mājokļa izmantošanu, ņemot vērā, ka gan pircēja saimnieciskās darbības centrs, gan ģimenes stāvoklis var mainīties.

- 32 Grieķijas Republika arī uzskata, ka Komisijas priekšlikumi attiecībā uz mazāk ierobežojošiem mehānismiem, kuri ļautu sasniegt Likuma 1078/1980 mērķus, proti, pienākums reģistrēties pašvaldības vai nodokļu reģistros vai pienākums iesniegt nodokļu deklarāciju, esot neefektīvi. Tā šajā ziņā atgādina, ka Savienības pilsoņiem, kuri apmetas Grieķijā, pirms viņi ir iegādājušies nekustamo īpašumu, neesot jāreģistrējas domē, neesot jāsaņem nodokļu reģistrācijas numurs vai jāiesniedz nodokļu deklarācijas. Turklāt nekustamo īpašumu pārdošana vēl neesot iekļauta kadastra informācijas sistēmā, līdz ar to tās ieviešana vēl esot embrija stadijā.
- 33 Grieķijas Republika norāda, ka pastāvīgās dzīvesvietas kritērija atcelšana padarītu atbrīvojuma no nodokļa saņēmējam prasīto nosacījumu kontroli daudz grūtāku un tās iespējamās sekas būtu attiecīgo noteikumu apiešana, jo, neesot nekādai nodokļu informācijai par pircēju, būtu neiespējami pārbaudīt, vai viņam pieder vai nepieder citi nekustamie īpašumi Grieķijā.
- 34 Tāpat Grieķijas Republika kā neatbilstošu noraida Komisijas priekšlikumu prasīt no pircēja vienkāršu deklarāciju, lai konstatētu, vai viņš jau nav kāda nekustamā īpašuma Grieķijā īpašnieks, jo šāda deklarācija nedotu nodokļu administrācijai nekādas garantijas.
- 35 Visbeidzot, Grieķijas Republika apgalvo, ka, pat ja Savienības tiesību noteikumos, lai novērstu diskrimināciju pilsonības dēļ, ir noteikti ierobežojumi dalībvalstu pilnvaru īstenošanai nodokļu jomā, ar šiem noteikumiem neesot atņemtas valsts likumdevēja pilnvaras noteikt konkrētus kritērijus nodokļa priekšrocību piešķiršanai, it īpaši, ja atbrīvojumi no nodokļa ir izveidoti saskaņā ar sociāliem kritērijiem. Atsaucoties uz iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Dānija un 2000. gada 27. janvāra spriedumu lietā C-190/98 *Graf (Recueil, I-493. lpp.)*, šī dalībvalsts apgalvo, ka noteikumi, pat vienādi piemērojamie, kuri dalībvalsts pilsonim traucē vai viņu attur no savas

izcelsmes valsts pamešanas, lai izmantotu savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, esot šķēršļi šai brīvībai tikai tad, ja tajos darba ņēmēju piekļuve darba tirgum ir pakļauta nosacījumiem.

- 36 Savā replikas rakstā Komisija pilnībā saglabā argumentāciju, kuru tā ir norādījusi savā prasības pieteikumā.
- 37 Savukārt Grieķijas Republika savā atbildes rakstā uz repliku norāda, ka Komisija neesot ņēmusi vērā savus argumentus attiecībā uz apstrīdēto Likuma 1078/1980 tiesību normu sociālo piemērojamību. Tā uzskata, ka sekas sociālo priekšrocību piešķiršanai bez pārdomām un bez pārbaudes visiem Savienības pilsoņiem, kuri izmanto savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, pirmkārt, būtu sociālajā jomā pastāvošo valsts tiesību aktu apiešana un, otrkārt, šo tiesību aktu mērķu sociālā rakstura zaudēšana, jo šādu priekšrocību piešķiršanas pamatā būtu tikai tas, ka personām, kuras izmanto savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, ir Savienības pilsonība.
- 38 Tādējādi Grieķijas Republika, atsaucoties uz 1994. gada 24. februāra spriedumu lietā C-343/92 *Roks* u.c. (*Recueil*, I-571. lpp.), kā arī 1996. gada 1. februāra spriedumu lietā C-280/94 *Posthuma-van Damme* un *Oztürk* (*Recueil*, I-179. lpp.), apgalvo, ka valstu prakses attiecībā uz sociālo mērķu īstenošanu izriet no rīcības brīvības, kas dalībvalstīm saglabājas, lai noteiktu savu sociālo politiku, kam piemīt sociālās aizsardzības raksturs un apjoms, ko tās īsteno, ar nosacījumu, ka to darbības ir samērīgas ar izvirzīto mērķi. Līdz ar to Grieķijas Republika apgalvo, ka Likuma 1078/1980 1. panta 1. punkta un 3. punkta pirmā daļa neesot pretrunā Savienības tiesībām, un norāda, ka šīs tiesību normas mērķi nevarot sasniegt ar mazāk ierobežojošiem līdzekļiem.

Tiesas vērtējums

- ³⁹ Vispirms ir jāatgādina, ka, lai gan atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai tiešie nodokļi ir dalībvalstu kompetencē, tām šī kompetence tomēr ir jāisteno, ievērojot Savienības tiesības (it īpaši skat. 2004. gada 4. marta spriedumu lietā C-334/02 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2229. lpp., 21. punkts; 2007. gada 18. janvāra spriedumu lietā C-104/06 Komisija/Zviedrija, Krājums, I-671. lpp., 12. punkts, un 2008. gada 17. janvāra spriedumu lietā C-152/05 Komisija/Vācija, Krājums, I-39. lpp., 16. punkts).
- ⁴⁰ Līdz ar to, kā norāda Komisija, ir jāpārbauda, vai Likuma 1078/1980 1. panta 1. punkts un 3. punkta pirmā daļa ir EKL 18., 39. un 43. pantā, kā arī EEZ līguma 4., 28. un 31. pantā paredzētās personu brīvas pārvietošanās ierobežojums.
- ⁴¹ EKL 18. pants, kurā vispārīgi noteiktas ikviena Savienības pilsoņa tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ir precizēts EKL 39. pantā — par darba ņēmēju pārvietošanās brīvību — un EKL 43. pantā — par brīvību veikt uzņēmējdarbību (skat. 2006. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-345/05 Komisija/Portugāle, Krājums, I-10633. lpp., 13. punkts, un iepriekš minētos spriedumus lietā Komisija/Zviedrija, 15. punkts, un lietā Komisija/Vācija, 18. punkts).
- ⁴² Tādējādi vispirms ir jāpārbauda, vai EKL 39. un 43. pants nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds ir noteikts Likuma 1078/1980 1. panta 1. punktā un 3. punkta pirmajā daļā.
- ⁴³ Visu Līguma noteikumu par personu brīvu pārvietošanos mērķis ir atvieglot Eiropas Savienības pilsoņu visu veidu profesionālās darbības veikšanu visā tās teritorijā, un ar tiem aizliegti tādi pasākumi, kuri var radīt mazāk labvēlīgus apstākļus šiem pilsoņiem, ja tie vēlas veikt saimniecisko darbību citas dalībvalsts teritorijā (skat. iepriekš

minētos spriedumus lietā Komisija/Dānija, 34. punkts un tajā minētā judikatūra; lietā Komisija/Portugāle, 15. punkts; lietā Komisija/Zviedrija, 17. punkts, kā arī lietā Komisija/Vācija, 21. punkts).

- 44 Šajā gadījumā Grieķijas Republika apgalvo, ka apstrīdētajās tiesību normās attiecībā uz atbrīvojuma no nodokļa piešķiršanas nosacījumiem esot izslēgta jebkāda prasība pēc Grieķijas pilsonības, vienīgais nosacījums esot pastāvīgā dzīvesvieta Grieķijā.
- 45 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka tiesību normas par vienlīdzīgu attieksmi aizliedz ne tikai acīmredzamu diskrimināciju pilsonības dēļ, bet arī jebkura veida netiešu diskrimināciju, kas, piemērojot citus nošķiršanas kritērijus, faktiski noved pie tā paša rezultāta (it īpaši skat. 1974. gada 12. februāra spriedumu lietā 152/73 *Sotgiu, Recueil*, 153. lpp., 11. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Commerzbank*, 14. punkts, un 2009. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-103/08 *Gottwald*, Krājums, I-9117. lpp., 27. punkts).
- 46 Tā tas ir it īpaši attiecībā uz pasākumu, ar kuru tiek paredzēts veikt nošķiršanu, pamatojoties uz domicila vai parastās dzīvesvietas kritēriju, ciktāl pastāv iespēja, ka šis pasākums galvenokārt negatīvi ietekmēs citu dalībvalstu pilsoņus, jo personas, kuru domicils nav valsts teritorijā, tāpat kā nerezidenti, visbiežāk nav pilsoņi (it īpaši skat. 1999. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-224/97 *Ciola, Recueil*, I-2517. lpp., 14. punkts; 2003. gada 16. janvāra spriedumu lietā C-388/01 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-721. lpp., 14. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Gottwald*, 28. punkts).

- 47 Tomēr šajā gadījumā, ņemot vērā, ka Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta pirmajā daļā atbrīvojums no nodokļa ir paredzēts tikai Grieķijas pastāvīgajiem iedzīvotājiem, šī tiesību norma ir pamatota tieši ar šāda veida kritēriju. Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan kritērijs par dzīvesvietu valsts teritorijā, lai iegūtu atbrīvojumu no nodokļa, tiek piemērots neatkarīgi no nekustamā īpašuma pircēja pilsonības, pastāv risks, ka šis kritērijs īpaši nelabvēlīgi skar personas, kas nav Grieķijas pilsoņi. Visbiežāk tieši viņu dzīvesvieta būs ārpus Grieķijas teritorijas.
- 48 Līdz ar to minētā tiesību norma ir nelabvēlīga Grieķijā nedzīvojošām personām, kuras iegādājas pirmo mājokli, lai nākotnē apmestos šajā dalībvalstī, jo tā šīm personām, iegādājoties pirmo mājokli, neļauj saņemt šo atbrīvojumu no nodokļa, lai gan šo atbrīvojumu var saņemt Grieķijā jau dzīvojošas personas, kuras tajā iegādājas pirmo mājokli.
- 49 Šādos apstākļos iepriekš minētajai tiesību normai ir preventīva iedarbība attiecībā uz personām, kuras nedzīvo Grieķijā un kuras atbilstoši no EKL 39. un 43. panta izrietošajām tiesībām uz brīvu pārvietošanos vēlas iegādāties pirmo mājokli šajā dalībvalstī.
- 50 No tā izriet, ka, rezervējot atbrīvojuma no nodokļa, kurš maksājams, iegādājoties pirmo mājokli, saņemšanu personām, kuras pastāvīgi dzīvo Grieķijā, Likuma 1078/1980 1. panta 1. punkts un 3. punkta pirmā daļa var būt darba ņēmēju brīvas pārvietošanās un brīvības veikt uzņēmējdarbību, kas garantētas attiecīgi EKL 39. un 43. pantā, šķērslis.

- 51 Tomēr no iedibinātās judikatūras izriet, ka valsts pasākumus, kas var apgrūtināt vai padarīt mazāk pievilcīgu Līgumā garantēto pamatbrīvību izmantošanu, var tomēr pieļaut ar nosacījumu, ka tiem ir vispārēju interešu mērķis, ka tie ir atbilstoši, lai nodrošinātu tā īstenošanu, un ka tie nepārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu iecerēto mērķi (it īpaši skat. iepriekš minētos spriedumus lietā Komisija/Portugāle, 24. punkts; lietā Komisija/Zviedrija, 25. punkts, un lietā Komisija/Vācija, 26. punkts).
- 52 Šajā ziņā Grieķijas Republika apgalvo, ka pastāvīgās dzīvesvietas nosacījums tostarp esot pamatots ar mērķi, pirmkārt, atvieglot pirmā mājokļa iegādi privātpersonām, kā arī novērst jebkādas spekulācijas ar nekustamajiem īpašumiem un, otrkārt, samazināt krāpšanu nodokļu jomā un novērst ļaunprātīgu izmantošanu. Turklāt šāds nosacījums plašākā aspektā ietilpstot attiecīgās dalībvalsts sociālajā politikā, saskaņā ar kuru valstu prakses attiecībā uz sociālo mērķu īstenošanu izrietot no rīcības brīvības, kas dalībvalstīm saglabājas, lai noteiktu savu sociālo politiku, kam piemīt sociālās aizsardzības raksturs un apjoms, ko tās īsteno, ar nosacījumu, ka to darbības ir samērīgas ar izvirzīto mērķi.
- 53 Pieņemot, ka uz šādiem argumentiem varētu atsaukties, lai pamatotu personu brīvas pārvietošanās šķērslī, jāatzīst, ka Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais nosacījums par uzturēšanos Grieķijas teritorijā katrā ziņā neļauj sasniegt ar to iecerētos mērķus un pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai šos mērķus sasniegtu.
- 54 Pirmkārt, runājot par attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma atbilstošo raksturu, ja minētās tiesību normas mērķis ir izvairīties no tā, ka nekustamā īpašuma pircējs no tā gūst peļņu, un tādējādi veicināt jebkādu spekulāciju novēršanu, jāatzīst, ka ar šo tiesību

normu noteiktais nosacījums neļauj sasniegt iecerēto mērķi, jo Likumā 1078/1980 nekustamā īpašuma pircējam nav paredzēts pienākums izmantot to kā pastāvīgo dzīvesvietu un viņam nav aizliegts šo īpašumu izīrēt. Nepastāvot šādam pienākumam, Grieķijas Republikas argumentu attiecībā uz cīņu pret spekulācijām nevar atbalstīt.

55 Šis konstatējums ir vienlīdz attiecināms uz argumentu par sociālo politiku, ko Grieķijas Republika skaidri izvirzījusi un kas ir saistīts ar nepieciešamību atbalstīt ģimenes ar zemiem vai vidējiem ienākumiem. Ņemot vērā, ka nav tāda pienākuma kā iepriekšējā punktā minētais, nešķiet, ka Likums 1078/1980 būtu piemērots, lai garantētu minēto mērķu sasniegšanu, jo nodokļa priekšrocība pirmā mājokļa pirkumam tiek piešķirta visām personām, kuras atbilst dzīvesvietas nosacījumam, neatkarīgi no šo personu piederības vidējam un zemākajam slānim. Šādos apstākļos nevar pieņemt, ka šis nodokļa priekšrocības neselektīva piešķiršana sasniedz apgalvoto Likuma 1078/1980 sociālpolitisko mērķi. Turklāt Grieķijas Republika nav pierādījusi, ka atbrīvošana no nodokļa pirmā mājokļa iegādes laikā būtu sociāla rakstura nodokļa priekšrocība, kura attiektos tikai uz personām no sociāli nelabvēlīgākajiem slāņiem.

56 Otrkārt, attiecībā uz vērtējumu, kurš ir jādod par attiecīgā tiesiskā regulējuma nepieciešamo raksturu, ir jākonstatē, ka ar Grieķijas Republikas izvirzītajiem argumentiem attiecībā uz mērķi ierobežot krāpšanu nodokļu jomā un izvairīties no ļaunprātīgas izmantošanas, kas ietver atbrīvojuma mērķa apiešanu, piemēram, tā pieprasīšanu vairāku nekustamo īpašumu iegādei, nevar pierādīt, ka apstrīdētās tiesību normas ir nepieciešamas, lai sasniegtu šo mērķi. Savukārt to var sasniegt arī tad, ja pircējam nav pastāvīgās dzīvesvietas valsts teritorijā.

- 57 Kā to pareizi apgalvo Komisija, pastāv mazāk ierobežojoši mehānismi, kuri ļauj Grieķijas iestādēm nodrošināt, lai nekustamā īpašuma pircējs ievērotu visus noteiktos nosacījumus atbrīvojuma no nodokļa saņemšanai, tostarp pārbaudot, vai viņš nav cita nekustamā īpašuma Grieķijā īpašnieks, piemēram, iekļaušana nodokļu vai kadastra reģistrā, prasība iesniegt nodokļu vai mājokļa deklarācijas vai nodokļu iestāžu veiktas pārbaudes, ko papildina pircēju parakstītas deklarācijas, pēdējiem nosakot krimināl-atbildību par viņu deklarāciju saturu un pareizību.
- 58 No tā izriet, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā Likuma 1078/1980 1. panta 1. punktā un 3. punkta pirmajā daļā paredzētais pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai sasniegtu iecerēto mērķi.
- 59 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāatzīst, ka Likuma 1078/1980 1. panta 1. punktā un 3. punkta pirmajā daļā paredzēto pastāvīgās dzīvesvietas nosacījumu, pirmkārt, nevar pamatot ar mērķiem atvieglot pirmā mājokļa iegādi, novērst jebkādas spekulācijas ar nekustamo īpašumu un atbalstīt ģimenes ar zemiem vai vidējiem ienākumiem un, otrkārt, tas nav nepieciešams, lai ierobežotu krāpšanu nodokļu jomā un izvairītos no ļaunprātīgas izmantošanas, apejot atbrīvojuma mērķi. Tādējādi ir jāsecina, ka šāds nosacījums ir pretrunā EKL 39. un 43. pantam.
- 60 Otrkārt, attiecībā uz personām, kuras nedzīvo Grieķijā un kuras tajā neveic saimniecisko darbību, šis pats secinājums to pašu iemeslu dēļ ir izdarāms par iebildumu, kas ir pamatots ar EKL 18. pantu (skat. 2007. gada 5. jūlija spriedumu lietā C-522/04 Komisija/Belģija, Krājums, I-5701. lpp., 72. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Vācija, 30. punkts).

- 61 Tāpat Komisija apgalvo, ka minēto tiesību normu pastāvēšanas dēļ Grieķijas Republika neesot izpildījusi tai EEZ līguma 28. un 31. pantā paredzētos pienākumus attiecīgi attiecībā uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un brīvību veikt uzņēmējdarbību.
- 62 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka noteikumi, kas aizliedz pārvietošanās brīvības un brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumus un kas noteikti EEZ līguma 28. un 31. pantā, ir vienādi ar EKL 39. un 43. pantā paredzētajiem noteikumiem.
- 63 Līdz ar to ir jākonstatē, ka, piemērojot Likuma 1078/1980 1. panta 1. punktu un 3. punkta pirmo daļu un atbrīvojot no nodokļa tikai valsts teritorijas pastāvīgos rezidentus, lai gan no šī nodokļa nav atbrīvoti nerezidenti, kuriem ir nodoms šajā teritorijā apmesties nākotnē, Grieķijas Republika nav izpildījusi tai EKL 18., 39. un 43. pantā, kā arī EEZ līguma 28. un 31. pantā paredzētos pienākumus.

Par otro iebildumu attiecībā uz diskrimināciju pilsonības dēļ

Lietas dalībnieku argumenti

- 64 Komisija apgalvo, ka Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta otrajā daļā esot skaidri noteikta diskriminācija pilsonības dēļ, jo tikai Grieķijas pilsoņi un Grieķijas izcelsmes personas var saņemt atbrīvojumu no nodokļa, turklāt pat tad, ja tās neatbilst vispārējam nosacījumam attiecībā uz pastāvīgo dzīvesvietu Grieķijā. Šāds atbrīvojums esot pieejams tikai Grieķijas Republikas un nekādā gadījumā citu dalībvalstu pilsoņiem.

65 Atbilstoši vispārējam principam, kas noteikts EKL 12. panta pirmajā daļā, jebkura tāda atšķirība pilsonības dēļ, kas ir labvēlīga Grieķijas pilsoņiem un diskriminē citu dalībvalstu pilsoņus, esot skaidri aizliegta. Citu dalībvalstu pilsoņiem, kuri vēlas iegādāties pirmo mājokli Grieķijā, tādējādi esot jāmaksā nodoklis, kurš netiek piemērots Grieķijas pilsoņu pirkumiem, kas ārvalstniekiem padarot mazāk pievilcīgu pirmā mājokļa iegādi Grieķijā un līdz ar to ierobežojot to brīvību veikt uzņēmējdarbību šajā dalībvalstī.

66 Grieķijas Republika apgalvo, ka Grieķijas pilsoņa statuss vai Grieķijas izcelsme kā pamatojums atbrīvojumam no nosacījuma par pastāvīgo dzīvesvietu Grieķijā apliecinot, ka pamata nosacījums, lai saņemtu atbrīvojumu no nodokļa, ir pastāvīgā dzīvesvieta, kas esot objektīvāks un vispiemērotākais kritērijs. Apstrīdētā tiesību norma Likumā 1078/1980 esot iekļauta pēc nodokļu atbrīvojuma, kas tika piemērots valūtas ievēšanai, atcelšanas, un tās mērķis esot atvieglot mājokļa iegādi Grieķijas izcelsmes personām un emigrējušajiem Grieķijas pilsoņiem, kā arī veicināt viņu atgriešanos Grieķijā. Ņemot vērā, ka Grieķijas Republika ir viena no tām valstīm, kuras iedzīvotāju skaits ir nozīmīgi sarucis saistībā ar vērienīgu emigrāciju uz ārvalstīm, tika uzskatīts par lietderīgu ar atbrīvojuma no nodokļa palīdzību piešķirt priekšrocības, lai mudinātu ārvalstīs dzīvojošos Grieķijas pilsoņus atgriezties Grieķijā. Šis īpašais un ierobežotais izņēmums kalpojot acīmredzamiem sociālpolitiskiem mērķiem, lai saglabātu esošās saiknes starp Grieķijas pilsoņiem, kuri dzīvo ārpus valsts teritorijas, un viņu izcelsmes valsti. It īpaši ņemot vērā apstrīdētās tiesību normas sociālo dimensiju un tās mērķi, Komisijas kritizētais ierobežojums nepārsniedzot samērīguma un pieņemamības robežas.

Tiesas vērtējums

- 67 Attiecībā uz otro Komisijas iebildumu par to, ka atbrīvojums no nodokļa tiek piešķirts tikai Grieķijas pilsoņiem vai Grieķijas izcelsmes personām, ir jākonstatē, ka Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta otrajā daļā ir ietverta atšķirība, kas ir pamatota ar pilsonības kritēriju.
- 68 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru nediskriminācijas princips, kas ir nostiprināts EKL 12. pantā vai EKL 39. vai 43. pantā, prasa, lai līdzīgas situācijas netiktu aplūkotas atšķirīgi un lai atšķirīgas situācijas netiktu aplūkotas vienādi. Šādu attieksmi varētu pamatot tikai tad, ja tā būtu pamatota ar objektīviem apsvērumiem, kas nav saistīti ar attiecīgo personu pilsonību un ir samērīgi ar likumīgu mērķi (šajā ziņā skat. 2008. gada 5. jūnija spriedumu lietā *C-164/07 Wood*, Krājums, I-4143. lpp., 13. punkts, un 2008. gada 16. decembra spriedumu lietā *C-524/06 Huber*, Krājums, I-9705. lpp., 75. punkts).
- 69 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka Grieķijas pilsoņi un tie citu dalībvalstu pilsoņi, kuri nav Grieķijas Republikas pilsoņi, kuriem ir nodoms apmesties Grieķijā, attiecībā uz pirmā mājokļa iegādi šajā dalībvalstī atrodas salīdzināmā situācijā. Tomēr atbilstoši Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta otrajai daļai vienīgais elements, kurš var radīt atšķirību starp Grieķijas vai Grieķijas izcelsmes pilsoņiem un personām, kurām nav Grieķijas pilsonības, attiecībā uz viņu tiesībām būt atbrīvotām no nodokļa ir viņu pilsonība. Minētais atbrīvojums attiecas tikai uz Grieķijas pilsoņiem vai Grieķijas izcelsmes personām. Šī atšķirīgā attieksme, kuras pamatā tieši un vienīgi ir pilsonība, ir tieša diskriminācija.
- 70 Grieķijas Republika apgalvo, ka minēto nošķiršanu šajā gadījumā tostarp pamatojot mērķi, pirmkārt, atvieglot mājokļa iegādi Grieķijas pilsoņiem emigrantiem un

Grieķijas izcelsmes personām, kā arī veicināt viņu atgriešanos, ņemot vērā, ka šī dalībvalsts ir piedzīvojusi nozīmīgu iedzīvotāju skaita samazināšanos saistībā ar ievērojamu emigrāciju uz ārvalstīm. Otrkārt, minētajā tiesību normā paredzēto atbrīvojumu pamatojot arī sociālpolitiski iemesli, jo tās mērķis esot saglabāt saikni starp Grieķijas pilsoņiem emigrantiem un viņu izcelsmes valsti.

- 71 Tomēr ar šādiem apsvērumiem nevar pierādīt objektīvu, no attiecīgo personu pilsonības neatkarīgu apstākļu pastāvēšanu, ar ko varētu pamatot tādu diskrimināciju kā tā, kura izriet no Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētā atbrīvojuma, tiktāl, ciktāl to pamatā ir attiecīgo personu pilsonība.
- 72 No tā izriet, ka atšķirīgā attieksme pret Grieķijas pilsoņiem vai Grieķijas izcelsmes personām un tiem Savienības pilsoņiem, kuri nav Grieķijas Republikas pilsoņi, tā kā Likuma 1078/1980 1. panta 3. punkta otrajā daļā pēdējie ir izslēgti no šajā tiesību normā minētā atbrīvojuma, ir ar EKL 12. panta pirmo daļu un 39. un 43. pantu aizliegta diskriminācija.
- 73 Komisija tāpat arī apgalvo, ka minētās tiesību normas dēļ Grieķijas Republika esot pārkāpusi arī EEZ līguma 4., 28. un 31. pantā paredzētos pienākumus attiecīgi saistībā ar diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegumu, darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un brīvību veikt uzņēmējdarbību.
- 74 Šajā ziņā ir jānorāda, ka EEZ līguma 4. pantā paredzētais diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegums, kā arī minētā līguma 28. un 31. pantā noteiktie noteikumi, ar kuriem aizliegti brīvas pārvietošanās un brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumi, ir vienādi ar tiem, kas attiecīgi ir noteikti EKL 12., 39. un 43. pantā.

75 Tādējādi ir jākonstatē, ka, pirmā mājokļa valsts teritorijā iegādes laikā ar noteiktiem nosacījumiem atbrīvojot no nodokļa tikai Grieķijas pilsoņus vai Grieķijas izcelsmes personas, Grieķijas Republika nav izpildījusi tai EKL 12., 39. un 43. pantā, kā arī EEZ līguma 4., 28. un 31. pantā paredzētos pienākumus.

Par tiesāšanās izdevumiem

76 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriezt Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Grieķijas Republika:

- **piemērojot Likuma 1078/1980 1. panta 1. punktu un 3. punkta pirmo daļu un atbrīvojot no nekustamā īpašuma pirkuma nodokļa tikai valsts pastāvīgos rezidentus, lai gan no šī nodokļa nav atbrīvoti nerezidenti, kuriem ir nodoms šajā teritorijā apmesties nākotnē, un**

- **pirmā mājokļa valsts teritorijā iegādes laikā ar noteiktiem nosacījumiem atbrīvojot no šī nodokļa tikai Grieķijas pilsoņus vai Grieķijas izcelsmes personas,**

nav izpildījusi tai EKL 12., 18., 39. un 43. pantā, kā arī 1992. gada 2. maija Eiropas Ekonomikas zonas līguma 4., 28. un 31. pantā paredzētos pienākumus;

2) Grieķijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]